

[Socialministeren.]

som det drejer sig om, skal møde den Velvilje, som man ogsaa fra de Sider viste mig ved Gennemførelsen i Praksis af Overarbejdsloven, saaledes at vi faar hele Feriespørgsmaalet for de organiserede Omraaders Vedkommende fæstnet gennem organisationsmæssige Ordninger. Af denne Grund vil det blive lettere for Administrationen at bevare Overblikket over de Omraader, der falder direkte ind under Administrationen, og jeg tror jo paa, at Administrationen vil være i Stand til ogsaa at gennemføre denne Lovgivning paa en saadan Maade, at man, naar den har virket et Aars Tid eller to, vil komme til at erkende — selv om der naturligvis her som overalt vil være et eller andet enkelt Tilfælde, der kan peges paa —, at Lovgivningen af Administrationen er ført ud i Livet paa en helt forsvarlig Maade.

Det konservative Folkeparti har ganske vist principielt holdt fast paa, at det var bedst at gaa frem ad Frivillighedens Vej, men har dog stillet sig ganske anderledes positivt under Forhandlingerne end Partiet Venstre. Jeg anerkender det; jeg er meget glad ved, at Det konservative Folkeparti her har taget det Standpunkt, at naar man ikke kunde undgaa en Lovgivning, vilde man dog gerne medvirke til at faa den gennemført paa en saadan Maade, at man om muligt fik Indflydelse paa den i et saadant Omfang, at den kunde blive mere tilfredsstillende for Partiet.

Det er desværre ikke lykkedes, fordi Det konservative Folkepartis Hovedændringsforslag i og for sig gaar ud paa at overføre Grundbestemmelserne fra det svenske Kommissionsforslag til dette Forslag, og naar jeg for mit Vedkommende ikke har kunnet tiltræde dette, ligger det navnlig deri, at vi for det første ikke har nogen Sikkerhed for, at det just bliver Kommissionsforslaget, der fremsættes i Sverige, men dernæst — og det er min saglige Begrundelse for at opstille en Forskel mellem Sverige og Danmark — i, at vi jo har en langt, langt tættere Bebyggelse, end man har i Sverige. Hvis ikke jeg husker fejl, har vi i Danmark 175 Mennesker boende pr. km², medens man i Sverige vist har 15 — jeg tror, det ligger saadan deromkring —, og det betyder naturligvis, at det er meget lettere her i vort Land at administrere en mere vidtgaaende Ordning, end det er i Sverige. Men det betyder paa den anden Side ogsaa, at i Sverige, hvor man har Befolkningen mere konstant samlet i Grupper de forskellige Steder i Landet,

hvor Bebyggelse er muligt, vil Regelen være den, at Folk arbejder i længere Tid hos samme Arbejdsgiver end her i Landet. Disse Forskelligheder er efter min Opfattelse tilstrækkelig saglig Begrundelse for, at vi her hos os gennemfører en anden Ordning end den, der er anbefalet af den svenske Kommission.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa de enkelte Ændringsforslag, der er stillet af det konservative Mindretal, Principerne i dem har været fremdraget under Førstebehandlingen her i dette høje Ting og under Udvalgsarbejdet, i de Samraad, hvori jeg har deltaget, og er der blevet meget grundigt gennemdrøftet. Jeg har for mit Vedkommende ikke kunnet se, at der var nogen rimelig Grund til, naar man alligevel ikke paa Hovedpunkterne kunde opnaa Enighed, saa at gaa ind paa disse halve Indrømmelser, som man maaske kunde være gaaet ind paa, hvis der kunde have været opnaaet Enighed paa Hovedpunkterne.

Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget nøjedes med at tage Afstand, og dertil har jeg naturligvis ikke noget at bemærke.

Til det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen skal jeg sige, at jeg er meget rørt over det ærede Medlems Omsorg for Regeringen, for at vi ikke skal komme ud for, at nazistiske Godsejere sætter ondt Blod for os ude hos Landarbejderne. Det ærede Medlem kan imidlertid spare sig sin Rørelse og sin Omsorg, Regeringen sætter i alt Fald ikke Pris paa den.

Jeg skal hermed anbefale de af Fler-tallet stillede Ændringsforslag og tilraade, at man stemmer imod de af Mindretallet stillede.

Chr. Jensen: Det ærede Medlem Hr. Skjerbæks Argumentation for ikke at kunne tiltræde Lovforslaget i dets oprindelige Af-fattelse er, at det efter hans Opfattelse er for vidtgaaende. Man kan naturligvis have den Anskuelse, at det er for vidtgaaende, at Arbejderne i vort Land skal have 14 Dages Sommerferie. Vi for vort Vedkommende kan dog ikke se noget unaturligt i en saadan Ordning.

Endvidere anførte det ærede Medlem, at Lovforslaget afviger fra de Ordninger, man er naaet til gennem fri Forhandling mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Det ærede Medlem glemmer imidlertid i denne Forbindelse, at Fagforbundene her i Danmark gennem alle de 20—30 Aar, man har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Ferie, hele Tiden har stillet sig paa det Standpunkt, at man skulde forsøge ad Overbevis-